

La botana de més prop

L'alcària del càrcol és la d'un home ajupit

la font i la d'un barranquet que baixa de la part del mas d'Amela.

Dels primers moliners que en va sentir parlar "Vicentica" va ser de Tasaro Sales i son pare, motejats els Penjant. Pareix que Tasaro nasqué ací. Després va estar el

dona "Rosa Sales Sancho", que ara tendria 106 anys. Després de Toni el moliner fou son afillat, "Vicente Adell Tena", qui va encarregar-se de molre. Ho va fer fins l'any 1957, segons els llibres de registre que encara es conserven

masos de la rodalia i de la Salzedella. Però, bastos, sàrries i carrejadores ja havien donat pas als carros com a mitjà de transport més modern.

Els llibres conser-

vats són dos: en l'un hi són les autoritzacions temporals per a molre, (la mola del blat ja era precintada per obligar els pagesos a anar a la farinera) i en l'altre llibre figuren les

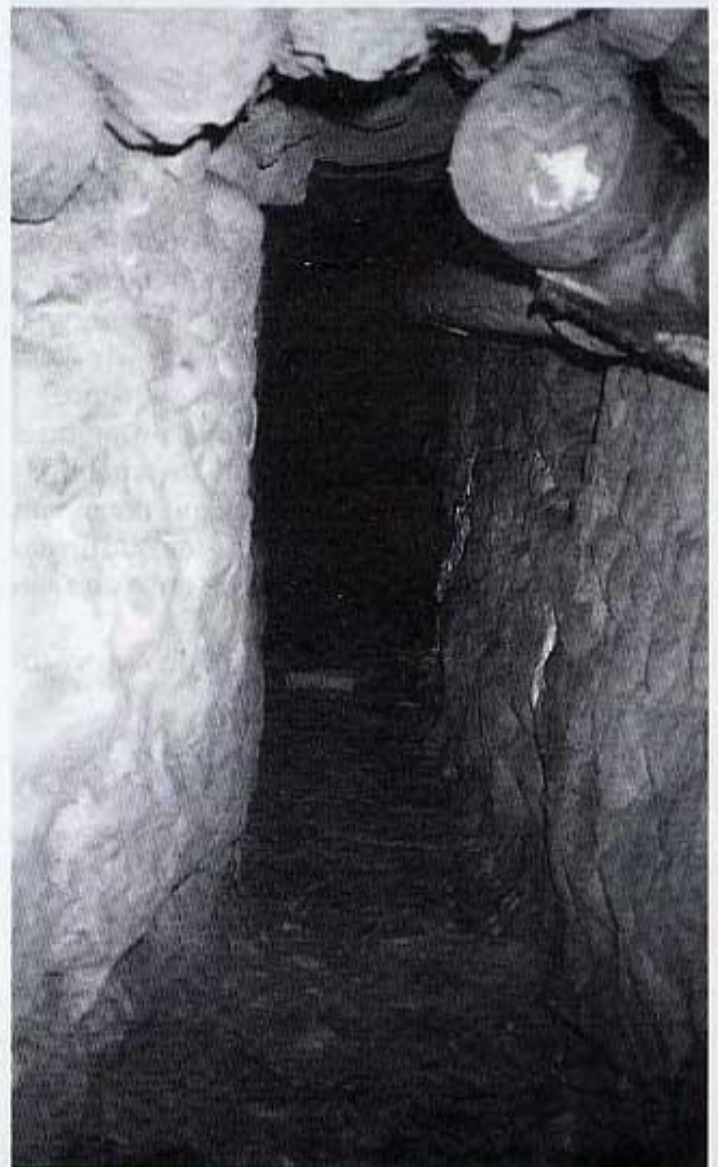

La ma ens dona idea de la grandària de la roda d'àlems

pare d'en Miquel de la Briala i son germà que és a França. Aquests moliners duïen el molí arrendat. A mesura que passaven els anys i degut a les herències la propietat s'anava esmicolant. Per això quan "Toni Miralles Beltrán" va comprar-lo va haver de comprar moltes parts, dins i tot, les que venien de la família de sa seva

en bon estat, la feina ja no era rendible: d'una banda les trituradores mecàniques per fer pinsos i de l'altra banda la farinera potenciada pel govern, feien als molins una competència que no podien suportar. Poca feina i les mateixes despeses de funcionament. Doncs calia plegar.

La clientela era dels

Claveguera per on s'escapolia el doll d'aigua del càrcol